

været bange for at laane Penge ud i fast Ejendom, fordi de maatte vide, at Højesteret opfatter den gældende Ret saaledes, at Pantretten bortfalder, samtidig med at Fordringen er forældet, altsaa Laangivere, som maatte ville sætte Penge ud i fast Ejendom, ville ikke kunne have det mindste imod, at en saadan Bestemmelse som den, der stemmer med den gældende Ret, bliver vedtagen. Saantagerne, Folk, der skulle laane Penge og pantsætte deres faste Ejendomme, kunne endnu mindre have noget imod Bestemmelsen. Thi naar der overhovedet findes en Regel i Lovgivningen om Forældelse, maa det for dem stille sig som det naturligeste, at naar Fordringen er forældet, har man ikke noget personligt Krav paa dem, og saa har man heller ikke noget Krav paa det Pant, de maatte have stillet. Jeg tror saaledes, det er en hensigtsmæssig og god Regel, som Udvalgets Flertal har foreslaaet under Nr. 2, som altsaa særlig angaar enhver anden til Fordringen knyttet tinglig Sikkerhedsret, enhver anden end Haandpantret og Tilbageholdelsesret, thi om disse Rettigheder er Flertallet enigt med Mindretallet og i øvrigt ogsaa med Lovforslaget om, at de ikke skulle bortfalde. Grunden dertil er, at Haandpantret og Tilbageholdelsesret altid vil kræve til deres Eksistens, at man har Besiddelse af Tingene. Tilbageholdelsesret spiller i det hele taget næppe nogen lynderlig Rolle med Hensyn til Spørgsmaalet om Forældelse, thi vel spiller Tilbageholdelsesret nogen Rolle i det praktiske Liv, saaledes at man i mange Tilfælde ikke udleverer en Ting, forinden man har faaet Betaling for de Bekostninger, man har anvendt derpaa eller deslige, men det vil i Reglen være en kortvarig Besiddelse, man har. For Haandpantretten er det derimod anderledes, der er mange Haandpantretsrettigheder, der henstaa i lange Tider, og der kunde meget vel være Tale om, at et Haandpant kunde staa 10—20 Aar, og saa er Betragtningen den, at naar Kreditor har Besiddelse af Pantet, som man har ved Haandpantret, saa er der ingen Anledning til at antage, at denne Fordring skulde være enten afgjort eller være bleven forsvundet paa en eller anden Maade; der er ikke nogen særlig Grund til at antage det, thi han vilde som Regel levere Haandpantet tilbage, hvis Fordringen var opfyldt. Det er unaturligt, at nogen skulde bevare et Haandpant og skulde saa Lov til at bevare det, naar Fordringen er bleven afgjort. Skulde det høje Ting imidlertid ikke dele denne Udvalgets Flertals Anskuelse og jeg har Grund til at antage, at den højtærede Minister ikke deler den, saa vil jeg sige, at subsidiært slutter

Udvalgets Flertal sig til Udvalgets Mindretals Affattelse under Nr. 3. Dette Forslag gaar nemlig kun ud paa en, som det antages, klarere og bedre Affattelse af den vedkommende Bestemmelse, ikke andet, og det er jo en Selvfølge, at Udvalgets Flertal, da det er enigt i den Betragtning, at det er en bedre Affattelse, foretrækker denne for Lovforslagets.

Med Hensyn til Endringsforslagene Nr. 5 og 6 kan jeg ganske henholde mig til, hvad Betænkningen derom bemærker. — I Nr. 7 er der foreslaaet en ringe Endring, nemlig at § 3, Nr. 1, 1ste Linie, altsaa der, hvor der staar: „Fordring, som støttes paa Kontrakt om“, skulde ændres til: „Fordring, som støttes paa Overenskomst eller Løfte om Salg eller anden Overdragelse.“ Det er ikke andet end en redaktionel Endring, men jeg skal særlig bemærke, at naar vi ønske Udtrykket „Overenskomst“ anvendt der, saa er det, fordi Lægmand vistnok som Regel mene, at Kontrakt er noget andet end Overenskomst, at Kontrakt er noget skriftligt, medens Jurister naturligvis, og altsaa ogsaa Koncipisten af dette Lovforslag, mene, at Kontrakt er en Overenskomst. Man har derfor ment, at det vilde være naturligt at lade det blive klart, at selvsølgelig ogsaa mundtlige Overenskomster herom ere Kontrakter. Hvad angaar Ordet „Løfte“, er Anledningen til, at dette Ord er kommet ind, en Bemærkning, som er fremkommen under Behandlingen af det tilsvarende Lovforslag i Norge, hvor man har ment, at der kunde ogsaa være Grund til at tage Løfte, altsaa den ensidige Erklæring, som ikke er accepteret fra den anden Side, op med her i denne Bestemmelse. — Endringsforslaget Nr. 8 gaar ud paa at ombytte Ordet „Løsøre“ med Ordene „Varer eller andet Løsøre“. Ogsaa i den Henseende tror man at imødekomme en Betragtning, som er ret almindelig hos Lægfolk, nemlig at man ved Løsøre egentlig ikke forstaaer Kaffe og Sukker og den Slags Ting, det ser man noget anderledes paa, end man ser paa Borde og Stole, og hvad dertil hører. Man har ment at ville gøre det klart, at man i det hele taget mener, at enhver Handel med Varer i Almindelighed falder ind under denne Bestemmelse. — Endringsforslag under Nr. 9 sigter til at udelade Ordene: „eller af en bestemt Begivenhed afhængig“. Man er ledet til dette derved, at det ofte er Tilfældet, at det i Udeladelsesdokumenter er bestemt, at der ved Forandring af Gjer skal svares en Rekognition, altsaa hver Gang Pantet stifter Gjer skal der svares en Rekognition. Den er altsaa en af en bestemt Begivenhed afhængig Afgift, thi